

Anh Yêu Xấu Xa

Contents

Anh Yêu Xấu Xa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15

Anh Yêu Xấu Xa

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ Chuyển ngữ: Leng KengChàng thụ của chúng ta là một nhóc béo, chỉ cần uống nước thôi mà cậu cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-xau-xa>

1. Chương 1

“Toàn Béo ơi, giúp tôi in phần tài liệu này nhé”

“Toàn Béo ơi, máy làm ấm nước hết nước rồi, mau đi đổi một thùng mới đi”

“Toàn Béo ơi, xuống lầu dưới mua giúp tôi ly trà sữa luôn, loại hồng trà sữa ấy”

“Toàn Béo ơi, sẵn tiện cũng mua giúp tớ một ly luôn hen, à thêm hai cái bánh trứng nữa nhé”

Hai tiếng [Toàn Béo] trong miệng của mọi người chính là tôi đây.

tôi tên là Đường Tiểu Toàn, năm nay hai mươi hai tuổi, trước mắt đang làm cho một công ty bên họ nhà ngoại, Nhớ hồi mới vừa tốt nghiệp đại học, các sinh viên chưa kiếm được việc làm đã gấp đến mức sút đầu mẻ trán, thế là mẹ tôi đã vận dụng các mối quan hệ để giới thiệu cho tôi vào làm nhân viên văn phòng ở nơi này. Lúc ấy, tôi cảm thấy mình thật may mắn, vì tôi là người cực kỳ thiếu tự tin, luôn cảm thấy những cuộc phỏng vấn in việc là những sự kiện hết sức kinh khủng nhất là đối mặt với người ta tự giới thiệu bản thân, cứ nghĩ đến lúc đi xin phải trải qua cửa ải phỏng vấn, rồi nhìn một loạt người ngồi ngay ngắn trước mặt mình, có lẽ tôi chưa kịp mở miệng thì đầu lưỡi cũng đã tê dại và cứng đờ luôn. May mắn thay, mẹ rất hiểu tôi chọn em đã giúp tôi dọn đường, tìm việc, không cần phải trải qua phỏng vấn đầy xấu hổ.

Lúc ban đầu, lòng tôi hừng hực ý chí muốn ở nơi này tạo dựng sự nghiệp oanh liệt một phen. Nhưng đến rồi mới hay, chờ đợi tôi chỉ có những công việc hết sức vụn vặt, nào là đánh văn bản, in tài liệu,...đó là những công việc thuộc loại “yêu cầu kỹ thuật cao” rồi đấy, còn bình thường thì tôi phải đi mua trà sữa hoặc cà phê, giờ nghỉ trưa thì đi mua cơm, buổi chiều bị sai đi mua bánh ngọt, có đôi khi mấy bà cô trong phòng muốn dùng BVS cũng bảo tôi đi mua..... thật sự thì công việc của tôi cũng khá nhẹ nhàng hoàn toàn không cần

động não, chỉ cần hai cái chân khỏe mạnh là có thể đảm nhận tốt.. thế nhưng công việc đi lại giữa căn-tin và văn phòng cứ kéo dài qua ngày qua tháng thế này khiến tôi không khỏi cảm thấy buồn tẻ và vô vị.

Tuy nhảm chớ vậy đó nhưng tôi không muốn bỏ việc. bởi vì hai nguyên nhân: một là tôi sợ mẹ buồn, dù sao thì cũng là mẹ giới thiệu việc làm cho tôi. Hai là, tôi thầm mến một người, anh ấy tên Phùng Dật, là cấp trên của tôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Dật, lòng tôi đã nổi lên một thứ cảm xúc rất kỳ lạ. Mặc dù chỉ yên lặng đứng một bên nhìn anh ấy nhưng tim tôi lại đập thật nhanh có lẽ đây chính là thứ cảm giác người ta vẫn hay gọi là tiếng sét ái tình a..

Phùng Dật cũng không quá anh tuấn đẹp trai, nhưng toàn thân ánh ấy lại toát lên khí chất chững chạc đầy quyền rũ của nam nhân thành đạt, giống như có thể thu hút mọi ánh nhìn của người khác vậy, làm cho người ta không tài nào rời mắt khỏi anh ấy được.

Toàn bộ người trong công ty ai cũng biết anh ấy phong lưu thành tính, chỉ có thể cùng anh ấy làm bạn chứ không thể làm người yêu nếu không muốn tự mình rước lấy khổ đau. Dù biết thế, nhưng không hiểu đầu óc tôi có bị chập chờn nào không mà vẫn cứ bồn chồn ôm nhiều mộng tưởng về anh ấy. Có lẽ trong mắt mọi người, anh ấy không hẳn là một người đàn ông hoàn mỹ, có điều khi nhìn anh ấy thò qua tấm giấy lụa mỹ miều xinh đẹp kia, tôi chỉ thấy anh ấy tốt đẹp biết bao, và tôi dần dần lún sâu vào mối tình này, không thể kiềm chế mình được nữa. tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thổ lộ với anh ấy, cũng không hề hy vọng rằng mình sẽ cùng anh ấy sống hạnh phúc bên nhau, chỉ cần mỗi ngày đi làm được nhìn thấy anh, cùng anh thở chung một bầu không khí,...thì đã đủ lắm rồi.

Thế nhưng có đôi khi những đêm dài tĩnh lặng, tôi sẽ thoáng tưởng tượng một chút, mơ mộng một chút về một ngày nào đó, anh chàng lãng tử hào hoa ấy có thể để ý đến một người nhỏ nhoi chẳng chút thu hút nào như tôi...

Cho tới bây giờ tôi vẫn chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn ngắm anh ấy. làm việc chung với nhau gần một năm, tôi và anh ấy cũng chưa từng trò chuyện với nhau câu nào, bởi vì căn bản là tôi rất nhút gan, tôi không dám đối mặt với anh ấy. Có một lần, các đồng nghiệp tụ tập ngồi tán gẫu với nhau, tám nhảm một lúc thì đề tài bị chuyển sang chuyện tình cảm. mọi người hỏi mẫu người yêu lý tưởng của anh ấy là gì, lúc đó, anh chỉ liếc sang tôi một chút rồi nhàn nhạt trả lời đừng có BÉO quá là được. nghe đến đây lòng tôi chấn động thật mạnh, bỗng dưng cảm thấy những lời này như dành cho ...tôi

Đừng có BÉO quá là được! tôi trông không quá cao, vẫn chưa đến một mét bảy, hình dáng khá tròn trịa, hơn 70kg chút xíu, vì để phù hợp với hình tượng của tôi, các đồng nghiệp hay gọi tôi là Toàn béo. Khổ thay, tôi là tuýp người chỉ cần uống nước thôi cũng mập, cho nên chưa từng nghĩ tới việc giảm cân, vậy mà vì những lời nói này của anh ấy, đã làm tôi phải gian nan hạ quyết tâm đi giảm cân....

Và thế là cuộc sống từ nay về sau của tôi có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Từ đó trở đi, tôi bắt đầu tìm kiếm phương pháp giảm cân nhanh chóng và hiệu quả nhất. Nào là thuốc giảm cân, châm cứu, má-xa, hết thấy mọi phương pháp tôi đều thử qua nhưng chẳng mang lại kết quả như ý. Cuối cùng, tôi bèn đi đến phòng tập thể thao, quyết định vận động thiêu đốt mỡ thừa, đạt được mục đích giảm cân mà tôi hằng mong ước.

Tôi đăng ký tập luyện tại 1 phòng tập thể thao gần công ty và cũng đã nộp nửa năm học phí. Lần đầu bước vào nơi đó, trông thấy mọi người tích cực tập luyện, mồ hôi văng tung tóe như mưa, lòng tôi quả thực có chút kích động. Cố nhân viên tiếp tân vừa đón chào tôi bảo tôi đi xem các dụng cụ tập luyện thể hình trước, khi tham quan xong sẽ giới thiệu huấn luyện viên cho tôi.

tôi bèn đi thăm phòng thiết bị trước, đập ngay vào mắt là một máy tập chạy bộ bày giữa gian phòng. Mang theo tâm lý hiếu kỳ, tôi bước đến gần máy bấm loạn vài nút trên màn hình điện tử, thế là dải băng dưới chân bắt đầu chuyển động, đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với loại máy này, nên cảm thấy nó rất mới lạ, vì vậy nương theo chuyển động của dải băng dưới chân, tôi bắt đầu chạy loạn, hoàn toàn chìm đắm vào niềm vui thích khám phá của bản thân. Có thể đã lâu lắm tôi chưa cười vui thế này, không biết có phải vì tôi chạy quá chậm hay cái máy vận hành quá nhanh không mà tôi chạy..tôi chạy a...rồi oạch một cái trượt chân ngã lộn..

đang lúc vô cùng xấu hổ, sau lưng tôi bỗng truyền đến từng trận tiếng cười dồn dập, quay đầu lại tôi phát hiện có 1 anh đẹp trai đang nhìn tôi cười lăn lộn.

“thằng hai lúa ở đâu chui ra thế này?” lời anh đẹp trai thốt ra mang ngữ điệu châm chọc: “Ngay cả máy chạy bộ cũng không biết”

Vốn nhát gan và sợ phiền phức, cho nên dù bị cười nhạo, tôi cũng không dám xông đến tranh luận với hắn, tôi sợ sẽ đắc tội với nhân vật đao to búa lớn gì đó thì người chịu thiệt cuối cùng là tôi thôi. Vì thế, tôi chẳng thêm để ý đến hắn, nhưng trong lòng vẫn còn rất bức bối, bèn đi nhanh đến máy tạ chạy, tiếp tục nhún nút, luyện tập tiếp.

Than ôi, chưa đầy 1 phút tôi tại ngã lăn ra đất.

“Nhấn cái nút đầu tiên của hàng trên cùng vài cái, tốc độ sẽ chậm đi”

Nghe hắn nói xong, ta ấn thử hai cái, rồi thử đặt chân lên dải băng lần nữa quả nhiên, cảm giác dưới chân chậm hẳn”

Cái tên đẹp trai dường như chẳng tình chẳng nguyện bước đến gần tôi, đứng 1 bên hát hăm, bắt đầu lên giọng “thăm tra tôi phạm”

“mi bao nhiêu tuổi hả?”

“hai mươi ba”

“chiều cao?”

“xấp xỉ...một mét bảy”

“nặng nhiều?”

“bảy mươi...bốn” chữ bốn trên cơ bản là bị tôi nuốt vào trng bụng

“cân nặng vượt chỉ tiêu nghiêm trọng”

Hứ! không cần anh ta nói tôi cũng biết...

“Mi tới giảm cân hử?”

“uh”

“vận động để giảm béo hiệu quả rất chậm, anh đây biết có 1 phương pháp nhanh chóng và hiệu quả hơn!”

Nhanh chóng và hữu hiệu? tôi lập tức đồng ý tai lên nghe hắn nói

“Hút mỡ toàn thân, chắc chắn mi sẽ gầy!”

Hút mỡ ai lại không biết? nhưng mà tôi đã từng hỏi thử rồi, muốn sạch mỡ toàn thân phải tốn hơn 2 vạn (66mil d), trong khi đó tôi chỉ là người làm công ăn lương bé nhỏ, đem tôi đi bán cũng chẳng được nhiều tiền như thế. Hơn nữa hút mỡ rất đau đớn, mà sau khi hút mỡ xong thân thể cũng tàn tạ theo luôn.

cảm giác được hắn đang trêu chọc mình, tôi không thêm để ý đến hắn nữa.

nhưng cái tên đẹp trai này vẫn cứ luôn mồm lảm nhảm, mặc dù tôi đã bỏ hắn rồi vậy mà hắn vẫn liên tục bỏ lô ba la cái mồm.

“này, sao mi không nói gì hết? đừng bảo là đang suy nghĩ muốn đi hút mỡ nha? Hồi này anh nói giỡn đó, hút mỡ xong cơ bắp sẽ trở nên cứng nhắc, tuyệt đối đừng co thử!”

“mi cứ chăm chỉ tập chạy bộ đi, tuy hiệu quả hơi chậm nhưng kiên trì sẽ thành công đấy!”

“nhưng dáng chạy của mi nhìn xấu quá, làm gì có ai vừa chạy vừa tung tay loạn xạ vậy đâu? nẫu để thầy tập thể dục cấp 1 nhìn thấy kiểu chạy này nhất định sẽ đập người bẹp dí như con kiến”

“...”

Tôi bảo này anh đẹp trai, rốt cuộc tôi có chỗ nào đắc tội đến anh hả? hay giữa chúng ta có thâm thù đại hận? sao anh cứ mở mồm ra là móc mĩa tôi? Trong phòng này có rất nhiều người, anh đang cố ý cho mọi người nghe thấy sao? Vì muốn mọi người chê cười tôi sao?

Bỗng có một tiếng cười khẽ vang lên như phụ họa thêm cho lời châm chọc của tên đẹp trai kia, là âm thanh của cô nhân viên tiếp tân.

Không biết cô nhân viên đó đến từ lúc nào, nhưng đoạn “xỉ vả” vừa rồi cô ta nhất định nghe thấy hết, nếu không sao cô ta lại vừa nhìn tôi vừa che miệng cười trộm ch71.

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây tội, rồi trực tiếp hỏi cô nhân viên tiếp tân: “cô tìm tôi?”

“đúng vậy, anh Đường” cô ta cố nén cười, cung kính hỏi tôi: “anh đã tham quan xong hết chưa? Bây giờ có cần tôi sắp xếp cho anh một huấn luyện viên không?”

Tôi đang định trả lời thì cái tên đẹp trai hồi nãy đã bước ra cướp lời: “không cần phải sắp xếp đâu, mi theo anh đi, để anh làm huấn luyện viên cho”

“anh?!” cô nhân viên tiếp tân thoáng kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức khôi phục thần sắc, quay sang mỉm cười nhìn tôi: “anh Đường à, anh hãy theo anh này đi, tôi dám đảm bảo anh tuyệt đối sẽ không thất vọng đâu”

Cái gì gọi là hãy theo hẳn a? câu này nghe cứ mờ ám sao ấy.

Như để tôi không có cơ hội từ chối, cô ta vội vã bỏ đi.

Tôi cứ như vậy ngây ngốc bị quăng cho một tên huấn luyện viên trời ơi đất hỡi.

ANH YÊU XẤU XA

2. Chương 2

Cái tên huấn luyện viên trời ơi đất hỡi này rất thích cười đùa

Khi chúng tôi đã trở thành quan hệ giữa huấn luyện viên và học viên, dựa theo quy tắc cũ, đầu tiên phải tự giới thiệu bản thân

Tên huấn luyện viên đẹp trai giới thiệu trước.

Anh ta là Lộ Thiên, bạn bè nah hay gọi anh là “Quảng trường lộ thiên”

Nói xong câu đó, tên đẹp trai đắc ý nhìn tôi, tôi thực sự không thể hiểu nổi, cái nickname “quảng trường Lộ Thiên” có cái gì để vênh váo chứ hả? Một cái nickname nhằm chán thế này muốn đặt bao nhiêu cái mà chả được: nào là bãi đỗ xe lộ thiên, bể bơi lộ thiên, công viên lộ thiên, rạp chiếu phim lộ thiên... chỉ cần có hai chữ Lộ Thiên là được thôi chứ gì?

Tên đẹp trai tiếp tục giới thiệu.

“giới tính khỏi nói hen, năm nay anh 23, lớn hơn em 1 tuổi, chòm sao Xử Nữ – cung hoàng đạo hoàn mỹ nhất!”

Ý anh muốn nói hoàn mỹ chứ gì?

Cái tên đẹp trai này hình như mắc chứng tự kỷ thì phải, tôi chẳng biết phải trả lời hãnthế nào, đành phải gượng cười hai tiếng.

Tên đẹp trai liếc mắt nhìn tôi, ra hiệu hẳn đã giới thiệu xong, giờ đến phiên tôi.

Lần trước tôi đã từng nói qua, mỗi khi phải tự giới thiệu bản thân, lòng tôi sẽ nảy sinh ra một loại cảm giác khẩn trương. Tôi đành hắng để lấy giọng nếu không sẽ chẳng thể nào thốt nên lời được: “tôi... Tôi là Đường Tiểu Toàn, các đồng nghiệp hay gọi tôi là Toàn bé...o...”

Quả thật tôi rất khấn trương, đầu óc tựa như trống rỗng, chỉ biết máy móc dựa vào lợi giới thiệu ban nãy của hấn lặp lại y xì.

Tên đẹp trai chẳng thèm chờ tôi nói dứt câu, đã cười cười xen mồm: “Đường Tròn? Tên nghe thú vị đấy’

“Không, không, là Toàn, trong từ an toàn.’

“Tròn Vo, hôm nay em muốn anh hướng dẫn bài tập luyện nào nè?” tên đẹp trai thẳng thừng gạt phăng mọi lời giải thích của tôi, duỗi cánh tay to dài ôm lấy vai tôi, kéo tôi đi về phía trước: “hay là chúng ta thử chạy xe đạp trong vòng một giờ trước nhà”

“Anh là huấn luyện viên, vậy tùy ý anh đi.”

“Ok, cứ làm thế nhá! Chạy xong chúng ta sẽ tập gì tiếp theo đây? Thôi đến lúc đó hẵng tính.”

....

Bỗng dưng, tôi cảm thấy hình như mình bị mắc bẫy, tên huấn luyện viên này nhìn chẳng chuyên nghiệp gì hết.

Tuy bị dính phải một tên huấn luyện viên hàng dỏm, nhưng may thay hấn cũng là một người tận tâm. Chúng tôi đạp xe xong thì tập luyện bơi lội, bơi xong lại tiếp tục đạp xe, trong suốt quá trình luyện tập có hấn bầu bạn làm cho tôi gia tăng thêm không ít động lực. Nhưng mà đợi đến lúc tập xong, tôi mệt đến mức gần như không đứng lên nổi. Ngược Nhìn tên huấn luyện dở hơi, thấy hấn vẫn còn nguyên bộ dáng phần chần hừng hực, ngoại trừ phải tưới hai bình nước lên người thì ngay cả thở gấp cũng chẳng thấy...

Sau đó, tôi lê tã thân mệt mỏi đi tắm gội cho sạch sẽ từ trên xuống dưới, vừa bước ra khỏi phòng tập thể thao liền chạm mặt với hấn một lần nữa.

Hấn đã thay một bộ quần áo bình thường, vô cùng đẹp trai chói loá, bấn cười rồi xấp ngay vào tôi chào hỏi.

“Tròn vo, em về nhà hử”

Tôi bị cảm động bởi nụ cười P/S ấy, vội vàng cười trả lời: “Ừa, còn anh?”

“Anh cũng vậy, nhà em ở đâu? Anh đưa về!”

“Không cần, không cần, nhà của tôi xa lắm” Lộ Thiên quá nhiệt tình, khiến tôi thấy bối rối.

‘Vây bye bye hen, anh đi trước, mai gặp ha!’

Lộ Thiên vẫy tay chào tạm biệt với tôi, rồi nhanh chóng đạp xe đi mất.

Tập luyện hơn mấy tiếng đồng hồ mà còn có sức đạp xe về nhà? Đúng là một tên mạnh mẽ!!!

Ngay lúc này đây, tôi thực sự phục hấn sát đất luôn.

Sau khi về đến nhà, mẹ gọi tôi ra ăn cơm. Có hết sức lắm mới nhịn xuống không liếc mắt đến bàn thức ăn phong phú, tôi vội vã rút vào phòng, lăn ra giường nằm ngủ.

Vì thể lực bị tiêu hao khá nhiều, khiến cho tôi có được một giấc ngủ thật ngon. Thế nhưng đến nửa đêm, tôi bị cơn đói đánh thức.

Bụng đói cồn cào, tôi thật sự nhịn không được chạy đến nhà bếp lục cơm nguội. Dem đồ ăn thừa bỏ vào lò vi ba hâm nóng, vậy mà đến lúc chuẩn bị ngồi xuống ăn, trong đầu tôi bỗng hiện lên câu nói châm chọc của Phùng Dật ngày đó..

Đừng có BÉO quá là được.

Ngay tức khắc, miệng đắng chát.

Lời nói hệt như câu ma chú, lúc nào cũng nhắc nhở tôi nhất định phải giảm cân, nhất định phải gầy mới được.

Tuy nhiên, đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của tôi. Có thể lúc Phùng Dật nói câu đó, anh chỉ vô tình liếc sang tôi thôi, nhưng dù nói gì thì anh ấy chắc chắn không thích một nửa của mình quá béo, vì anh, tôi đành

phải tự ngược bản thân mình. Khi thăm mếm một người bạn sẽ vui vẻ tự hạ thấp bản thân, ra sức lấy lòng người ấy, và tôi cũng không ngoại lệ. Mỗi lần mọi người nhờ tôi đi mua đồ, tôi đều cố ý nhí Phùng Dật một chút, sợ bỏ lỡ cơ hội được anh ấy sai bảo. Rồi đến lúc anh ấy sai tôi đi mua trà sữa, mua cơm hộp, tôi đều bỏ thêm tiền mua tpha62n đặc biệt cho anh. Tôi cứ sợ rằng các đồng nghiệp sẽ nói tôi bất công, nên luôn thủ sẵn lý do để giải thích, dù sao Phùng Dật cũng là sếp lớn phải được ăn phần đặc biệt, để không bị đối nha. Có điều, lo lắng của tôi hình như đã dư thừa, cho đến bây giờ chưa có ai nghi ngờ sự khác biệt trong cách đối đãi của tôi. Có lẽ vì tôi chỉ là một nhân viên bé nhỏ, không ai rảnh hơi quan tâm.

Cất thức ăn vào lại tủ lạnh, tôi xoa cái bụng rỗng tuếch, trở về phòng ngủ tiếp. Đã hạ quyết tâm phải giảm béo, nên phần ăn sáng uca3 ngày hôm sau đã được tôi giảm đi.

Hôm nay thật sự là mmo65t ngày may mắn, vừa lúc vào thang máy lên trần trên, tôi bất ngờ chạm mặt Phùng Dật.

Tôi cố kiềm nén niềm vui sướng, lễ phép cất lời chào hỏi trước.

‘Hi, buổi sáng tốt lành!’

Anh ấy vẫn giữ nguyên bộ dáng cao ngạo lườm tôi một cái, hừ nhẹ một chữ “Ừm”

Phùng Dật lạnh nhạt như vậy khiến tôi có cảm giác bị tạt ột gáo nước lạnh vào mặt. Không khí xung quanh trở nên ngưng ngừng, xấu hổ, im lặng đến đáng sợ. Tôi rất muốn trò chuyện cùng anh ấy, nhưng nhất thời không biết phải mở lời thế nào, chỉ có thể cuối đầu đứng bên cạnh anh.

Giày da của anh bóng loáng, lấp lánh, thật sự là một con người kỹ tính.

Tôi cũng mang giày da, nhưng vừa rồi mới chen lấn trên xe bus, nên trên mũi giày còn in lại dấu bụi đất thật to do bị người ta giẫm vào.

Sự chênh lệch giữa tôi và nah thật sự quá lớn, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến tôi không dám đối mặt cùng anh ấy.

Ban đầu tôi còn tưởng rằng mình sẽ không có cơ hội bắt chuyện với anh, thật không ngờ tới, anh ấy đột nhiên quay sang nói chuyện với tôi.

“Tiểu Toàn, mua giúp tôi một phần điểm tâm.”

Tâm tình phiền muộn lập tức bị quét sạch, tôi nhanh nhẩu đáp: “Vâng, không thành vấn đề! Anh muốn ăn gì?”

“Tuỳ cậu, mua gì cũng được.”

Sau khi để lại những lời này, Phùng Dật đi về phòng làm việc, tôi nhìn theo bóng lưng anh mỉm cười ngây ngô.

Anh ấy là người duy nhất trong công ty không gọi tôi là [Toàn béo.]

Sau đó, tôi thăm khinh bỉ chính mình, nhưng vẫn háp háp đi mua đồ ăn sáng cho Phùng Dật.

Vốn chỉ hi vọng mỗi ngày được nhìn thấy anh ấy là mãn nguyện, vậy mà bây giờ được nói chuyện cùng anh vài câu, khiến cho tâm trạng của tôi cứ lâng lâng vui sướng hết cả một buổi.

Đến trưa, tôi thật sự đói bụng không chịu nổi, đành phải chạy đi mua một cái bánh nướng về cúng bao tử.

Duyên phận có đôi khi rất kỳ quái, người đáng lẽ phải sau khi tan sở mới có thể nhìn thấy, bây giờ lại đứng trước mặt tôi.

Vừa ra khỏi công ty, đã thấy Lộ Thiên bước ra từ ngân hàng bên cạnh.

Lúc này Lộ Thiên mặc một bộ âu phục màu xám, áo sơ mi bên trong màu trắng, thắt cà vạt màu vàng, nhìn cứ như giới thượng lưu quý tộc, hoàn toàn khác xa thường ngày. Khuôn mặt điển trai, đáng người chau63n, quả nhiên mặc cái gì cũng đẹp.

Tia nắng ngày đông phủ lên người hắn làm toát lên muôn vàng ánh hào quang lấp lánh, vừa thực vừa ảo, giống như anh người mẫu đẹp trai bước ra từ biển quảng cáo bên đường vậy.

Đáng tiếc, nếu hấn cứ đứng bất động như thế thì thật sự là một bức trnah đẹp khiến người ta yêu thích, đằng này hấn chỉ cần động đây một chút đã khiến cho hình tượng đẹp dễ kia bị phá huỷ ngay lập tức...

Bởi vì hấn đã thấy tôi, cho nên lập tức nhào đến ôm chầm.

“Tròn vo, sao lại trùng hợp thế? Không ngờ rằng có thể gặp em ở đây!”

Lô Thiên vẫn nhiệt tình như vậy, nhiệt tình đến mức làm cho người ta sợ hãi...

Tôi chui ra khỏi lòng ngực hấn, chỉ chỉ toà nhà sau lưng: “Tôi làm ở đây”

“Cùng được đấy! Nhìn cái mặt búp bê này, anh còn tưởng em vẫn còn học đại học!”

“Tôi đã tốt nghiệp được một năm rồi. Còn anh? Vì sao anh cũng ở đây?”

Lộ Thiên thuận tay chỉ vào một nơi nào đó, tôi cũng không nhìn rõ hấn đang chỉ nơi nào, hấn nói: “Anh cũng đang làm ở gần đây!”

Hấn tiếp tục luyện thuyết: “Tròn Vo, em vừa tan sở hả? Đang chuẩn bị ăn trưa?”

Tôi gật đầu.

Hấn lập tức ôm tôi: “Anh biết có một nhà hàng làm món Bò Bit-Tết ngon lắm, hay chúng ta đến đó ăn đi.”

Căn bản là tôi chưa kịp từ chối đã bị hấn ta kéo đến bên một chiếc taxi đậu ven đường.

Lúc ở trên xe, hấn luôn mồm quảng cáo về món thịt bò Bit-tết ở cái nhà hàng kia ăn ngon cỡ nào. Nào là th5it ngoài chín trong tái, mềm mịn, thơm ngon, sùng nước,... vì lời quảng cáo này mà con sâu thềm ăn trong tôi hoàn toàn bị dụ ra, cũng một phần do đói bụng quá lâu nên tôi quyết định bằng bất cứ giá nào cũng phải ăn được bữa cơm này, ăn xong rồi sẽ cô gắng giảm cân tiếp.

Sau khi xuống xe, hấn dẫn tôi vào một nhà hàng bằng Tây cao cấp, nhìn nội thất được trang hoàng lộng lẫy, sang trọng, tôi nhanh chóng hiểu được bữa cơm này nhất định không rẻ đâu.

tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, nhân viên ph5u vụ đưa menu cho hấn, hấn nhận lấy rồi chuyển nó sang cho tôi, hào hứng nói lớn: “Muốn ăn gì cứ gọi tùy thích, đừng khác sáo!” Tôi cứ tưởng là hấn mời nên có chút vừa mừng vừa lo, sau đó lại nghĩ tốt hơn hết vẫn nên làm theo quy tắc của đôi cho sòng phẳng. Dù sao thì tôi và hấn mới chỉ gặp qua có một lần, không thật sự thân thiết lắm, sao có thể để hấn bao ăn hết được. Sau khi xem xong thực đơn, tôi thật sự không biết phải gọi món gì, vì giá cả ở đây quá đắt, phần bò Bit-tết rẻ nhất cũng hơn cả triệu bạc, trong khi bình thường tôi ăn ở mấy quán cà phê gần công ty chỉ mất có mấy chục ngàn. Lô Thiên thấy tôi chần chừ mãi không gọi món ăn, hấn lập tức giật lại thực đơn, tùy tiện lật vài phát, rồi nói với nhân viên phục vụ: “Cho một phần bò bit-tết gia truyền và một phần salad trộn.”

Hai người cùng ăn một phần thịt bò sẽ đủ no bụng sao? Tôi còn chưa kịp thốt những lời này ra khỏi miệng, dường như hấn đã đoán được, bèn cướp lời nói trước: “Món sald trộn là gọi cho em đấy, không phải em đang giảm cân sao? Nên ăn cái này đi, vừa khoẻ vừa đầy đủ dinh dưỡng, còn có tác dụng giúp em giảm cân.” Nói xong còn mỉm cười trêu mếu, làm như là muốn tốt cho tôi lắm ấy.

Tôi muốn lật bàn rồi nha! Nếu không phải mời tôi ăn thịt bò thì tại sao hồi nãy lại lừa tôi đến đây???

không khí bữa cơm này sắc mùi thuốc súng, tôi không ngừng dùng nĩa đâm mấy miếng rau trong đĩa, tưởng tượng bọn nó là Lộ Thiên, ra sức đâm, dùng toàn bộ sức lực mà đâm, đâm cho nát bé, đâm cho nhuyển nhừ. Còn Lộ Thiên bên kia thì hết như một quý công tử đang nhàn nhã ngồi cắt thịt bò, thong thả ngồi nhắm nhấp rượu vang đỏ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi cơn giận của tôi, chúng tôi tựa như đang ở hai thế giới khác biệt: bối cảnh sau lưng tôi hùng hực lửa chiến tranh, còn bối cảnh sau lưng hấn là xuân về ẩm áp, chim ca hoa nở. Tôi thật sự bội phục hấn, đối diện với ánh nhìn soi mói oán hận của tôi mà còn có thể bình tĩnh ngồi ăn như vậy, quả lợi hại.

Trông thấy hấn đưa miếng thịt bò cuối cùng vào miệng, tôi thở dài một hơi, cuối cùng có thể rời khỏi bữa ăn đầy tra tấn rồi, đợt lát nữa tôi nhất định sẽ tựa mình mua 5 miếng bit-tết để an ủi cho cái dạ dày đáng thương của mình.

Lộ Thiên lấy khăn tay lau miệng, hỏi: “Ăn no chưa?”

tôi nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Ừ! No ghê luôn”

“Vậy thì tốt!” Hấn lại hỏi: “Tròn Vo, em có mang theo tiền không?”

Nghe xong câu hỏi này, tôi chợt cảm thấy không ổn

“Em trả tiền nha!”

Tôi choáng cả đầu óc, mặt mũi tối sầm

Bữa cơm này trị giá 5 triệu bảy trăm sáu mươi nghìn!

Sao mà mắc quá vậy????

Lộ Thiên sấp vào gần tôi cười cười giải thích: “Rượu vang đỏ này là nhân lúc em đi WC, anh gọi thêm, một triệu chín trăm chín mươi chín nghìn một chai, uống không hết cứ để đây, lần sau có thể đến uống tiếp.”

ANH YÊU XẤU XA

3. Chương 3

Tiền lương một tháng chỉ có 3 triệu, ngoại trừ ngồi xe bus, ăn cơm, tôi chỉ có thể mua một vài thứ linh tinh cho mình, phần còn dư cũng chẳng nhiều nặng gì. Mẹ tôi thường hay khuyên rằng: kiểm tiền không dễ, đừng tiêu xài phung phí, phải biết tiết kiệm, để sau này có việc gì cần dùng gấp thì có mà xoay sở. Tôi đem lời dạy bảo này khắc sâu vào tâm trí, thỉnh thoảng trích ra một ít gửi ngân hàng.

Tích góp từng li từng tí cũng được cỡ một tán ô be bé, cuồng phong quét ngang chỉ còn trở lại mỗi cái cán. Làm việc một năm, tôi khổ sở lắm mới dành dụm được khoảng vài triệu, vậy mà bị bữa ăn này cuốn trôi hết toàn bộ. Mấy người có biết, cái thời khắc phải móc thẻ ra, lòng tôi đau đớn đến chừng nào không? Đau đến mức nhỏ máu đó!

Tôi siết chặt thẻ tín dụng trong tay, lòng ngập tràn hi vọng nhìn nhân viên phục vụ: “Có bớt chút đỉnh không?”

Nhân viên phục vụ khiếp sợ nhìn tôi, đoán chừng có lẽ đây là lần đầu tiên cô ấy gặp phải tình huống cò kè mặc cả như thế này, nên cả buổi không thốt lên được câu nào. Lộ Thiên rất biết thương hoa tiếc ngọc, tranh thủ thời cơ nhảy ra giải vây cho cô ta, giật lấy cái thẻ trong tay tôi đưa cho cô ấy: “Cậu ta chỉ đùa thôi, nhanh quét thẻ đi!”

Về mặt cô nhân viên lúc này như được giải thoát, kiểm tra xong thẻ, cô ấy cẩn thận bảo tôi điền mật mã vào.

Mặt tôi bị kéo giãn hết như cái độ dài của mật mã, tôi nói thêm: “Cho xin cái hóa đơn!”

Từ nhà hàng Tây đi ra, Lộ Thiên cười hì hì: “Tròn Vo, phụ cấp của công ty em thật không tệ nha, còn có thể thay em thanh toán sao?”

“Không phải!”

“Vậy em xin hóa đơn làm gì? Sợ chủ quán trốn thuế sao?”

“Cầm về nhà dán đầu giường được không hả?”

Dường như đã hiểu rằng tôi đang bức mình, hấn cũng không còn tâm trạng đùa giỡn, bèn hỏi: “Em về công ty?”

“Ừ”

“Để anh đưa đi cho!”

“Không cần, tôi ngồi xe bus”

Lộ Thiên liếc nhìn đồng hồ: “Cũng gần 2giờ rồi, ngồi xe bus về sẽ bị muộn đó.”

“Có xe bus đi đã là ngon lắm rồi, không chừng hai tuần tới tôi phải lết bộ đến công ty đây này.” Lời vừa thốt ra có hơi cường điệu, nhưng hiện giờ tôi không còn lòng dạ nào để ý đến hấn. Chẳng phải hấn thấy tôi thật thà nên mới trêu chọc sao? Chẳng phải hấn muốn đùa chết cái kẻ ngốc như tôi mới thỏa mãn sao? Thật quá đáng! Vừa lúc nhìn thấy một chiếc xe bus chạy đến, ngay cả số xe cũng chưa thêm liếc, tôi đã vội vàng chạy đến trạm chờ rồi phóng lên. Lộ Thiên không đuổi theo, hấn đứng trên vỉ hè vẫy tay với tôi, dùng khẩu hình nói: Đợi lát nữa anh tới tìm em.

Tìm tôi làm gì? Trả tiền sao? Đồ lừa đảo!

Tôi xoay mặt đi, không thèm nhìn đến hấn, tự động liệt kê tên hấn vào danh sách những tên lừa đảo cần tránh xa.

Sau khi về công ty, tâm trạng tôi mới dần bình tĩnh. Cẩn thận nghĩ lại, tôi cảm thấy biểu hiện vừa rồi của mình có phần hơi keo kiệt, dù sao mỗi ngày tôi và Lộ Thiên cũng sẽ gặp nhau, nếu làm cho mối quan hệ căng thẳng lên, lúc gặp sẽ rất lúng túng khó xử. Tôi cũng không thể vì phải trả tiền cơm mà cùng hấn tuyệt giao, rồi đem đại nghiệp giảm cân gác sang một bên. Huống hồ, tôi đã nộp nửa năm học phí, đó chính là tiền xương tiền máu của tôi đó. @\$%#cua%(@rang)(&^ me.

Tôi vẫn luôn luôn băn khoăn, nếu như Lộ Thiên thật sự đến tìm thì phải đối mặt với hấn như thế nào? Làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, hay sẽ nói thật với hấn về hoàn cảnh khốn khó của mình, kể thật thê thảm vào, cố gắng than thở khóc lóc, làm hấn cảm động, để cho hấn ngoan ngoãn trả lại tiền? Sau khi cân nhắc thiệt hơn, tôi quyết định lựa chọn phương án thứ hai. Đã sống trên đời hơn hai mươi hai năm, bởi vì tính tình hướng nội, ít khi biểu đạt tình cảm của mình, cho nên tôi không có bạn bè thân thiết, chỉ có Lộ Thiên là người bạn nhiệt tình nhất trong đám người tôi quen. Khi ở cùng với hấn, tôi luôn cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái, có lẽ tôi đã sống cô độc quá lâu rồi, nên trong lòng thầm mong không muốn mất đi người bạn này.

Vì thế, tôi bèn lên mạng tìm kiếm các câu chuyện bi thảm nhất, tính chọn ra một cái đau lòng nhất kể cho hấn nghe, ai dè chuyện còn chưa chọn được mà nước mắt nước mũi tôi đã chảy tèm lem.

Bỗng chốc đã đến giờ tan sở, đợi hết cả buổi chiều chẳng thấy bóng dáng Lộ Thiên đâu, quả nhiên hấn lại gạt tôi.

Tôi bình ổn cảm xúc, chuẩn bị về nhà, xem ra có đợi đến lúc công ty đóng cổng, hấn cũng chưa chắc đến.

Trong lúc chờ thang máy xuống lầu, tôi chuyên tâm ngẫm nghĩ lại chuyện Lộ Thiên lừa mình, không để ý gì đến sự tình xung quanh, mãi đến khi nghe thấy có tiếng người gọi tên tôi vài lần, tôi mới giật mình, thì thấy thang máy đã xuống đến lầu một.

me rang cua

Phùng Dật dè dặt nút mở cửa thang máy, có chút bực bội cất lời: “Cậu không muốn đi ra à?”

Tôi bị giọng nói lạnh băng kia làm cho sợ hãi đứng ngây ngốc tại chỗ, trong lòng dâng lên nỗi ám ức không tên, cố gắng nhắc từng bước chân nặng nề đi ra khỏi thang máy.

Dường như cảm thấy mình có hơi nặng lời, Phùng Dật tiếp tục lên tiếng...

“Tiểu Toàn”

“Vâng?”

“Cậu sao vậy?”

“Không có gì đâu!”

“Sao mắt đỏ vậy?”

“À, vừa rồi bụi bay vào mắt, cố dụi nên bị đỏ!”

Lời giải thích nghe thật buồn cười, thấy tôi không nói thật, Phùng Dật cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ nói: “Tôi đi lấy xe.” Nói xong còn nhìn đồng hồ một chút, hết như ra hiệu là anh đang có chuyện gấp lắm, tôi bất chợt hiểu rõ, nhanh chóng bước ra ngoài.

Thời khắc rời khỏi cánh cửa thang máy, tâm trạng tôi lập tức rơi xuống đáy cốc...

So với việc Lộ Thiên làm tôi hao tổn 6 triệu tiền cơm thì việc Phùng Dật đối xử lạnh lùng với tôi như thế kia càng làm tôi cảm thấy đau khổ ngàn vạn lần.

Rời khỏi công ty, tôi đột nhiên không muốn đến phòng tập thể thao nữa. Vốn dĩ vì Phùng Dật nên mới quyết tâm giảm cân, hiện tại nhìn thấy tình cảnh mình chẳng còn chút hi vọng nào, việc giảm cân còn có ích lợi gì chứ? Ngay từ lúc bắt đầu đã không có khả năng rồi, tội gì phải giày vò bản thân? Chẳng bằng muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, thân thể nó muốn béo phì tròn lẳn thì cứ kệ xác nó béo phì tròn lẳn! Việc bây giờ là phải đi nhanh một tí, chạy về nhà ăn cơm chiều, ... Chính là ngay lúc này, lại có người từ phía sau bịt chặt mắt tôi, cố ý biến đổi giọng nói, hỏi: “Đoán xem ai đây?”

Không cần đoán, tôi cũng biết ngay hẳn là Lộ Thiên, bởi vì ngoại trừ hẳn ra, không có ai làm chuyện dở hơi như vậy.

Tôi đáp: “Anh Lộ đẹp zai, tôi biết là anh, đừng làm chuyện ngớ ngẩn nữa, mau thả tay ra!”

Lộ Thiên thả tay, nhanh chóng đứng trước mặt tôi, cười híp mắt: “Ồi không ngờ Tròn Vo lại thông minh đến thế”

Nụ cười của hẳn vẫn luôn rạng rỡ như vậy, dễ dàng thu hút người ta. Không biết vì sao, tâm trạng tôi lúc này bỗng trở nên tốt hơn rất nhiều,...không còn muốn so đo chuyện hồi trưa với hẳn nữa. Tôi chợt hỏi hẳn: “Sao anh lại đến đây?”

“Không phải anh đã nói rồi sao, lát nữa anh qua tìm em.”

“Hửm? Vậy anh vừa đến à?” Tôi nhìn bộ đồ thể thao trên người hẳn, phỏng đoán có lẽ hẳn vừa về nhà thay quần áo, rồi mới quay lại cổng công ty chờ tôi, cho nên đợi mãi đến chiều cũng không thấy bóng dáng.

“Lúc em vừa đi, anh lập tức đuổi theo. Nhưng vì sợ quấy rầy em nên anh không dám lên lầu tìm.”

“Vậy bộ quần áo đó làm sao thay được hả?”

“Anh gọi bạn đem đến, rồi vào WC thay đó. Không tin anh lấy chứng cứ cho em xem”

Lộ Thiên đặt balô trên vai xuống, kéo khóa cho tôi xem bộ áo vét bên trong, đồng thời còn bổ sung thêm: “Nếu em vẫn không tin, anh có thể gọi cho bạn anh nhờ nó làm chứng,” Thật ra tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, cũng không có ý nghi ngờ hẳn. Thấy hẳn cố sức giải thích như thế, tôi không khỏi dờ khóc dờ cười, bỗng nhiên tôi cảm thấy cái tên này thật chân thành, chân thành đến mức đáng yêu.

“Rồi, rồi, tôi tin tưởng anh.” Tôi cười, giúp hẳn kéo khóa balô lại. “Sao anh thích tự làm khổ mình thế, nếu không lên tìm tôi thì tối nay chúng ta cũng gặp nhau tại nơi tập thể thao mà, tội gì phải đứng ngoài đây hứng gió, lỡ bị nhiễm bệnh cũng đừng có than đó.”

“Em có biết về mặt lúc trưa khi em rời đi khó coi đến mức nào không, so với đây nổi còn đen hơn. Anh đây là đặc biệt đến xin lỗi, miễn cho em nghĩ xấu về anh. Hơn nữa khi xin lỗi cũng phải tỏ ra chút thành ý, đứng đây hứng gió cũng là vì thế đó” Lộ Thiên vừa nói chuyện vừa tháo chiếc đồng hồ trên cổ tay xuống, nhét vào lòng bàn tay tôi: “Có một chuyện chúng ta nên nói rõ ràng với nhau, em đừng xem anh như kẻ lừa đảo được không? Anh đây làm việc đứng đắn ngay thẳng, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện xấu gì, cũng chưa từng lừa gạt ai. Em trước cầm đỡ cái này, tuy chẳng đáng giá là bao, nhưng so với bữa cơm hồi trưa cũng giá trị hơn chút xíu đó.”

“Như vậy coi sao được” Nhìn thấy mặt ngoài đồng hồ khảm một vòng kim cương lấp lánh, tôi nào dám nhận, lập tức trả lại hẳn: “Tôi không cần, anh mau cầm về đi” Nhưng Lộ Thiên lập tức bắt lấy tay tôi, trực tiếp đeo đồng hồ vào cổ tay cho tôi: “Anh cũng không có nói là muốn tặng em, chỉ nói tạm thời để em cầm đỡ, xem như là tín vật làm tin đi. Đợi đến khi thẻ ngân hàng của anh được trả tự do, anh sẽ mời em một châu bit-tết, khi đó, em đem đồng hồ trả lại anh cũng được mà.”

Chẳng lẽ hần sợ tôi nghĩ lung tung nên mới đưa đồng hồ cho tôi giữ?

Xem ra tôi đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. Có lẽ đúng như lời hần nói, hần thật sự muốn đến nhà hàng đó ăn bò bit-tết, và rất có thể trong người hần không mang theo tiền, vừa đúng lúc gặp được tôi, và dựa theo cái tính cách tùy tiện cộng thêm việc hần nhận thấy mối quan hệ giữa chúng tôi cũng không tệ, không xem tôi là người lạ nên mới làm thế. Còn về chuyện chai rượu vang đỏ, chắc chắn là ngoài ý muốn, có thể trong lúc chọn món, hần quá hưng phấn nên không biết mình đã làm chuyện ngu ngốc gì.

Tôi thật sự phục chính mình, nghĩ ngợi một hồi bèn đem toàn bộ tội lỗi của hần xóa sạch không còn vết tích: “Được rồi, tôi sẽ tạm thời giữ vật này!” Tôi không khách sáo với hần nữa, gỡ chiếc đồng hồ xuống nhét vào cặp, nếu không tôi sợ sẽ làm hỏng cái đồng hồ quý giá này mất.

Lộ Thiên vui vẻ, thản nhiên khoác tay lên vai tôi, ra vẻ cực kỳ thân thiết: “Tốt, đi chúng ta đến phòng tập thể thao nào.”

“Hôm nay tôi không đến đó đâu.”

“Tại...tại sao?”

“Ơ...ừm....Bởi vì...bởi vì tôi không có động lực để tiếp tục kiên trì...”

“Cái gì mà không có động lực hả? trước đừng nói đến việc em quá béo, chỉ mới nói đến việc em đi đường thôi mà cũng đã thở hồng hộc rồi, nếu không chịu khó rèn luyện thân thể, tương lai nhất định dễ dàng mắc bệnh, ví dụ như cao huyết áp nè, tiểu đường nè, xơ vữa động mạch nè,...bla bla...”

“Này này! Có ai giống anh đi nguyên rửa người khác như vậy không hả? Thân thể tôi rất tốt, tôi muốn đi thì đi, muốn nhảy thì nhảy, muốn chạy thì chạy, hoàn toàn không có bệnh! Hơn nữa lần trước anh cùng tôi chạy bộ, tôi có thở gấp sao? Đừng có nói quàng xiên bậy bạ được không?”

“Đứng đây tranh cãi vô ích làm gì, muốn biết thực hay giả thì tranh thủ đến phòng tập chạy thử, nhảy thử xem...”

....

Nghe thấy những lời này xong, tôi có hơi dao động. meokeng.wordpress.com

Đi đến phòng tập thể thao một lần, tôi mới biết được hóa ra vận động cũng có thể làm người ta nghiện. Tại nơi đó, tôi phát hiện có rất nhiều người cùng chí hướng với mình, cùng bọn họ tập luyện so với tập luyện một mình thì cảm thấy rất dễ dàng và thoải mái, hơn nữa vận động sẽ giúp người ta tự tin lên rất nhiều,...đúng là một nơi lý tưởng mà tôi thầm ước ao. Nhưng khi tôi quyết định không giảm cân nữa, thì Lộ Thiên lại xuất hiện rủ rê, cái này có nên gọi là tính trước bước không qua không...

Đang lúc tôi còn do dự, một cỗ xe hơi màu đen phanh lại ngay trước mặt chúng tôi, nhìn kĩ hóa ra là xe của Phùng Dật.

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, tim tôi cũng đập loạn xạ theo...

Khuôn mặt Phùng Dật dần dần lộ diện trong tầm mắt, anh ấy khẽ cau mày, thoạt trông có chút không vui.

“Tiểu Toàn, sao cậu còn chưa về nhà?”

Anh ấy đột nhiên hỏi một câu bất ngờ như vậy, ngữ điệu âm trầm tựa như đang trách mắng, khiến tôi chẳng hiểu chi cả. Tôi không biết mình đã làm gì đắc tội với anh, càng không biết phải trả lời anh thế nào, chỉ dám ừ hử một tiếng, rồi ngậm mồm im bặt.

Lộ Thiên đứng một bên chen vào nói: “Anh bạn là ai vậy? Sếp hả? Người ta chỉ đến công ty làm công, không phải đi bán thân, sau khi tan sở cũng không được đi tìm nơi giải khuây sao?”

Nhìn thấy lông mày Phùng Dật càng lúc càng xoắn vào nhau, sợ hai người này sẽ gây chuyện, tôi lập tức nhảy vào hòa giải.

Tôi đi về phía trước, kéo Lộ Thiên đứng ra phía sau, tiếp đến mới bước tới gần Phùng Dật, cười nói: “Anh đừng để ý đến người này, anh ta không hề có ác ý đâu.”

Phùng Dật không trả lời, tôi cảm thấy ánh mắt anh lướt qua tôi bắn thẳng về phía Lộ Thiên, xoay người nhìn lại, Lộ Thiên cũng đang trợn mắt trừng Phùng Dật.

Tôi lập tức kéo Lộ Thiên đi, đi được vài bước lại quay về sau nhìn Phùng Dật, phát tay: “Chúng tôi đi trước, ngày mai gặp.”

Chiếc xe màu đen ấy phóng xoẹt qua, chỉ trong tích tắc, cả bóng dáng cũng không thấy.

Tôi buông tay Lộ thiên, sắc mặt trở nên ảm đạm: “Anh Lộ đẹp trai của tôi ơi! Anh hại tôi lắm rồi!!!”

“Sao vậy? Đắc tội với sếp của em hả?” Lộ Thiên xoa đầu an ủi tôi: “Sợ cái gì, nhìn cái bộ dạng đó chắc cũng là kẻ có tài nhĩ. Xem ra hẳn thường hay bắt nạt em trong công ty đúng không? Nếu ngày mai hẳn có tình tình em gây sự thì nghĩ làm cho anh.”

Tôi tức giận hét: “Nghĩ làm, anh bảo tôi lấy gì sống, anh nuôi tôi chắc?”

“Không thành vấn đề!” Lộ Thiên hào phóng vỗ ngực một cái, một vài giây sau lại xoay chuyển lời nói: “Nhưng mà gần đây anh hơi túng thiếu, vốn định trông cậy em cứu tế cho anh vài bữa. Nếu như em thật sự bị sếp đuổi việc thì hai chúng ta có thể cùng nhau lập thành một đôi song ca sống dưới chân cầu vượt, múa hát kiếm ăn qua ngày, tiền xin được đều để em giữ, anh chỉ cần mỗi ngày được ăn cơm thôi. Nếu như may mắn, còn có thể lọt vào mắt xanh của ông bầu đào tạo cao sĩ nào đó, thì tương lai chúng ta nhất định một bước lên trời.”

Tôi bị hắn chọc cười: “Thôi đi, mồm miệng anh bẩn quá! Anh đẹp trai này, nghe ý tứ trong lời nói vừa rồi thì hình như anh định ăn bám tôi cả đời sao? Tôi bị thất nghiệp, làm gì có tiền nuôi anh chứ!” Thấy hắn cứ lải nhải miết, tôi cũng muốn hòa theo đùa giỡn một tí, ai ngờ vừa dứt lời, hắn lập tức nắm chặt tay tôi, còn bày ra bộ dáng mang ơn, nói: “Tròn Vo, em thực sự là cha mẹ tái sinh của anh! Anh còn chưa nói rõ ý tứ của mình thì em đã hiểu hết rồi, chúng ta đúng là tâm ý tương thông! Từ giờ trở đi, anh đây sẽ quyết tâm theo em, anh không kén ăn, em ăn cái gì, thì anh ăn cái đó. Anh cũng không kén chọn chỗ ngủ, em ngủ chỗ nào, anh nằm chỗ đó. Hai anh em chúng ta hãy cùng nhau đồng tâm hiệp lực tạo dựng một cuộc sống tươi đẹp đi!”

Nghe đến đây, khóe miệng tôi run rẩy.

Cái gì mà anh em đồng lòng! Anh thật sự muốn ăn bám tôi cả đời sao? Da mặt anh quá dày rồi đấy!

ANH YÊU XẤU XA

4. Chương 4

Lộ Thiên nói chuyện thẳng thắn thoải mái, tôi muốn làm bộ như không nghe cũng không được.

Nhưng mà tôi vẫn còn một tuyệt chiêu: Giả ngu!

Tôi đánh một cú lên vai hắn cười bảo: “Anh bạn à, đừng có đùa vậy chứ!”

Nếu dựa theo tình huống bình thường mà nói thì người ta chần chẫn sẽ ngầm hiểu đây là một lời từ chối lịch sự. Đáng tiếc, đầu óc của hắn so với người bình thường hoàn toàn khác nhau, nên hắn đã nghiêm túc trả lời tôi rằng: “Không phải nha~”

Tôi không nản lòng, tiếp tục bàn lui: “chuyển chỗ ở cũng giống như chuyển nhà vậy, rất phiền phức, mấy cái đồ sinh hoạt cá nhân như khăn mặt, bàn chải, kem đánh răng.....đều phải chuẩn bị đầy đủ. Anh quyết định vội vàng quá làm sao tôi chuẩn bị kịp chứ?”

“Chẳng phải việc này rất dễ dàng giải quyết sao? Hai anh em chúng ta sẽ dùng chung, em không chê anh, anh cũng chẳng chê em, mấy thứ đồ linh tinh đó xài chung không được à?” Lộ Thiên nói thật tự nhiên, hắn đã không để ý đến, tôi cứ mãi sĩ diện từ chối, thì chẳng phải là quá hẹp hòi, cố tình gây sự sao.

Ngày xưa, tôi từng xem Châu Tinh Trì diễn vở [Tân Quan Cữu Phẩm], sau đó tôi vô cùng hâm mộ anh chàng diễn viên chính mồm miệng lanh lợi có thể đem người chết nói cho sống lại, và tôi mơ ước mình cũng được như anh ấy. Trở trêu thay bản thân tôi là đứa trời sinh thụ động, nói chuyện trúc trắc, suy nghĩ chậm

chạp, nên tôi đã đem ước mơ to lớn thuở nào gác qua một bên. Mãi cho đến bây giờ, khi dụng phải cao thủ đấu võ mồm thế này, tôi thậm tự trách mình khi đó đã không kiên trì đến cùng. Tục ngữ chẳng phải có câu cần cù bù thông minh đó sao? Nếu như ngày ấy tôi bắt đầu rèn luyện sớm thì bây giờ tệ lắm cũng có thể cùng hấn độ sức một lúc, chứ không phải bị hấn nói cho cứng họng chẳng thể phản bác, chỉ đành nuốt nước mắt trong yên lặng, đồng ý những yêu cầu.....Cực kỳ vô lý kia.

“Em không trả lời, coi như là đồng ý nha. Chúng ta đến phòng tập làm một loạt vận động xả hơi xong sẽ về nhà nghỉ ngơi ha!”

Lộ Thiên đem chuyện giải quyết dứt điểm, ngay cả cơ hội phản đối tôi cũng chẳng có, chuyện cứ như vậy được ấn định xong xuôi.

Thật ra tôi không có sợ việc phải nuôi thêm một tên anh bám, nhưng mà đột nhiên mang đàn ông về nhà nhất định sẽ khiến cho mẹ tôi hiểu lầm đó.

Về phần nguyên nhân, có lẽ nên bắt đầu nói từ lúc tôi vừa lên đại học. Khi đó, tôi vốn biết tính hướng của mình từ sớm, đồng thời còn cho rằng đây là chuyện rất xấu hổ, nên ngấm hạ quyết tâm giấu nhem chuyện này cả đời. Tôi đã đánh đổi cơ hội được vào đại học top trên để đăng ký nguyện vọng vào một trường top dưới gần nhà, mặc dù điểm thi tôi khá cao. Bởi lẽ tôi không muốn học ở nơi khác, cùng một đám người xa lạ ở chung, tôi sợ người ta sẽ phát hiện ra bí mật của mình. Ngoại trừ phần lớn thời gian ở trường, còn lại tôi đều ở nhà. Hằng ngày đi đi về về giữa trường và nhà, vô tình tạo thành một đường thẳng nhàm chán, bất quá thời gian trôi qua rất yên bình, không gợn nổi một cơn sóng.

Mãi cho đến một hôm, có một tiếng sấm làm rối loạn cuộc đời tôi. Con trai mười bảy mười tám tràn trề nhựa sống, khát vọng mãnh liệt, nhưng tôi không dám trao đổi với người khác loại vấn đề này, nên đem hết hy vọng gửi vào mạng ảo. Có một khoảng thời gian, vừa tan học tôi lập tức vội vã về nhà giam mình trong phòng, đắm chìm vào internet tìm tòi kiến thức, lên diễn đàn đồng tính kết giao bạn bè cùng chí hướng, download GV, lúc đó, tôi đã tìm hiểu được rất nhiều chuyện mà thông qua giao tiếp bình thường với người khác không thể tìm hiểu được. Rồi một hôm, khi tôi đang nhốt mình trong phòng xem GV, cửa phòng đột nhiên mở ra, màn hình còn chưa kịp tắt đã bị mẹ bắt gian tại trận, vì thế tôi không thể giấu diếm được nữa, đành phải nói ra.

Lúc vừa thú nhận, mẹ tôi hoàn toàn không thể tiếp nhận được sự thật này, mẹ hỏi ot6i còn có thể thay đổi tính hướng được hay không, tôi đáp chuyện này là trời sinh không thể đổi....Đến bây giờ ngẫm lại, tôi vẫn còn nhớ rõ sự thất vọng cùng ánh mắt bất đắc dĩ đầy đau khổ của mẹ, ánh mắt ấy khiến tôi thấy lòng mình chua xót khôn nguôi. Vậy là từ đó, chiến tranh lạnh giữa mẹ và tôi kéo dài suốt hai năm lẻ ba tháng. Mặc dù, chúng tôi vẫn cùng chung sống dưới một mái nhà, nhưng mẹ hoàn toàn ngó lơ tôi, mặc kệ tôi hết lòng nịnh nọt, mẹ vẫn không buồn đáp lại, vẫn cứ âm thầm buồn bã một mình. Nói thật, hai năm đó cuộc sống của tôi như địa ngục. Khi tôi năm tuổi, cha mẹ ly dị, mẹ một mình nuôi nấng tôi khôn lớn, tôi lại không hề báo đáp công ơn ấy, ngược lại còn làm tổn thương mẹ, tôi thật sự là đứa con bất hiếu, một thằng khốn không ra gì, bí tặc, bi quan, tôi đâm ra chán đời ừ ừ.

Mãi về sau này, không biết vì sao mẹ tôi đột nhiên nghĩ thông suốt, mẹ bắt đầu gợi chuyện lại với tôi chủ động tìm hiểu kiến thức về tâm lý, tình cảm của giới đồng tính. Bạn biết đó, mỗi cá nhân trong giới chúng tôi hy vọng nhất là gì, là được người thân chấp nhận và chia sẻ, mẹ tôi đã làm như thế, và chính điều đó đã an ủi tôi, động viên tôi rất nhiều, nó giúp tôi có thêm sức lực để sống để làm việc.

Đối với một nửa kia của tôi, mẹ yêu cầu không cao, chỉ cần tôi không mang về một tên ẻo lả chảy nước là mẹ đã yên lòng rồi. Rồi sau khi tốt nghiệp ra trường làm việc, tôi vẫn quen nếp củ tan ca là chạy ủa về nhà, không hề đi xã giao với bạn bè hay đồng nghiệp. Lúc này mẹ tôi lại bắt đầu lo lắng, có lẽ mẹ sợ sau này tôi sẽ sống cô đơn lủi thủi một mình đến già, nên bảo tôi mau chóng tìm một đối tượng để yêu đi, đừng có ngồi ngốc ở nhà buồn rầu rồi sinh bệnh. Dường như mẹ rất quan tâm đến đời sống tình cảm của tôi, thỉnh thoảng có mấy đồng nghiệp trong công ty gọi điện thoại đến tìm, mẹ đều hỏi han cả buổi mới thôi. Vì vậy nếu bây giờ đột ngột đưa Lộ Thiên về nhà, mẹ không hiểu lầm mới là lạ đó.

Ra khỏi phòng tập, đã là tám giờ tối. Lộ Thiên bảo tôi đứng ở cổng chờ hấn, không lâu sau tôi đã thấy hấn dắt xe đạp đi đến

Hắn vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, cười bảo: “Lên nào, để anh đây chở em về nhà, chúng ta đạp về đỡ tốn tiền đi xe.”

Tôi hơi kinh ngạc, nhà tôi cách chỗ này rất xa, đạp xe về ít nhất cũng mất hơn nửa giờ, vừa mới tập luyện xong vốn rất mệt mỏi, tôi sợ hắn lao lực, đang tính khuyên hắn gửi xe lại phòng tập, cùng đón xe bus về nhà, lời còn chưa đến miệng đã bị hắn thúc giục lên xe rồi.

“Tròn vo, em đứng ngây ra đó làm gì? Mau lên xe nào!”

“Tôi liền đã.....Ách.....xi” Nói chưa xong đã bị hắc hơi một cái thật to.

Lúc này trong phòng tập có mở điều hòa, bây giờ ra bên ngoài nhiệt độ giảm đột ngột làm cho tôi cảm thấy thật lạnh.

Thấy vậy Lộ Thiên lập tức cởi áo khoác ra, choàng lên vai tôi.

Nhìn thấy hắn chỉ mặc một bộ đồ thể thao mỏng manh, tôi hỏi: “Anh không lạnh sao?”

Rõ ràng tay của hắn còn đang phát run, thế mà vẫn còn trêu chọc tôi: “Đợi lát nữa đạp xe chở búp bê bụ bẩm về nhà, lao động khổ sai như vậy làm sao lạnh nổi”

Lời này vừa nghe hết như đang than thở, nhưng tôi biết hắn nói thế để tôi an tâm

Tôi muốn đem áo khoác trả lại hắn, không ngờ hắn đột nhiên dựng xe qua một bên, đi đến trước mặt tôi giúp tôi cài áo khoác.

Hắn cao hơn tôi nửa cái đầu, nhìn thẳng chỉ có thể thấy được cằm của hắn, đường cong tinh xảo tuyệt đẹp, xo với tôi không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần. Tôi thầm tự hỏi, người này về ngoài điển trai đến thế vì có gì lại đối tốt với tôi như vậy?

” Cài xong rồi” Lộ Thiên ngồi lên xe hô to: “Chúng ta đi nào!”

Lần này tôi không do dự nữa, trực tiếp ngồi phía sau xe của hắn.

Gió dêm lướt qua mặt vừa lạnh vừa đau, nhưng lòng tôi lại ấm áp vô cùng.....

Đứng dưới lầu nhà tôi, Lộ Thiên bảo phải mua một món quà cho mẹ tôi, tôi bảo hắn không cần phải khách sáo như vậy, hắn lại nói lần đầu đến thăm, không thể đi tay không. Hắn là một tên cố chấp, tôi khuyên thế nào cũng không được, kết quả chúng tôi ôm một giỏ hoa quả đi lên lầu.

Đây là lần đầu tiên tôi dẫn người về nhà, tuy chúng tôi chẳng có quan hệ gì nhưng tôi vẫn cảm thấy rất hồi hộp. Cửa vừa mở, tôi còn chưa kịp giới thiệu, Lộ Thiên đã phóng về phía mẹ hô to một tiếng “chào bác”, cầm giỏ hoa quả đưa cho mẹ tôi, bắt đầu màn lấy lòng làm quen.

Hắn xin lỗi vì đã đường đột quấy rầy thật không phải phép, rồi lại ba hoa là ba mẹ hắn đi vắng hết, trong nhà không gì quản lý nên hắn mới đến đây xin ở nhờ vài hôm. Hắn còn bảo hắn rất chăm chỉ siêng năng, có việc gì nặng nhọc khó khăn cứ giao cho hắn làm. Đồng thời hắn cũng không quên tán bốc ca ngợi tôi tâm địa thiện lương, thấy hắn không nơi ăn chốn ngủ nên chứa chấp hắn. Sau một hồi mồm miệng tía lia, hắn đã lười mẹ tôi thành công, khiến mẹ không ngừng lăm nhăm thằng bé này thật đáng thương. Tôi đứng ở một bên âm thầm quan sát, ngoài mặt tuy thản nhiên hờ hững nhưng nội tâm lại cuộn cuộn sóng trào, cái tên này giả vờ hay thật!

Cũng may Lộ Thiên là một tên biết điều, hắn biết rõ ăn không, uống không cũng có cái giá của nó, vì thế sau khi ăn xong biết tự giác xuống bếp dọn dẹp rửa chén.

Bỗng nhiên, mẹ tiến đến bên cạnh tôi, nhỏ giọng hỏi: “Nó là đối tượng của con hả?”

Tôi biết mẹ đã hiểu lầm, bèn tranh thủ giải thích: “Không phải”

Dường như mẹ không để ý đến lời tôi nói.....tiếp tục lăm nhăm: “Thằng bé này lớn lên cũng được, rất lễ phép lại chịu khó, miệng lưỡi cũng ngọt ngào, hơn nữa trông cũng đẹp trai, con với nó ở chung được đấy!”

Mặt mày tôi nhăn thành trái khổ qua: “Chúng con chỉ là bạn bè”

Mẹ tôi hết như chủ nhân ra lệnh, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời giải thích kia: “Mau chóng đưa cho mẹ ngày tháng năm sinh của nó đi”

Tôi bực bội: “Mẹ muốn biết ngày tháng năm sinh của anh ta làm gì?”

“Cầm để đi hỏi thầy chứ chi, để xem hai đứa có hợp nhau không”

Tôi biết ngay mà, đem hấn về nhà là có chuyện.

Sau khi rửa xong chén đĩa, Lộ Thiên ngồi trên sofa cùng mẹ tán gẫu xem TV. Hấn thật sự rất biết lấy lòng người lớn, rõ ràng mẹ mới gặp hấn lần đầu mà hai người đã trở nên vô cùng thân thiết, hấn một mực kiên nhẫn nghe mẹ nói chuyện, từ chuyện nhà chuyện cửa đến chuyện vụ vận lông gà lông vịt, vỏ tỏi vỏ chanh....

Thời gian qua nhanh như chớp, mới đó mà đã đến giờ đi ngủ, chuyện tôi lo lắng cuối cùng cũng đã đến, nhà tôi không lớn, chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách, đương nhiên không có dư phòng để Lộ Thiên ở, người ta bảo tới nhà là khách, tôi cũng không thể để hấn ngủ trên sofa được.

Tự mình xoắn não một hồi, đương tính chịu thiệt hạ quyết tâm ra ngoài sofa thì mẹ tôi đã đem ra thêm một cái chăn và gối đưa tôi.

“Tiểu Toàn, đêm nay hai đứa chịu chật ngủ cùng nhau ha, ngày mai mẹ sẽ mua thêm một cái giường xếp cho.....”

ANH YÊU XẤU XA

5. Chương 5

Tôi không tài nào tưởng tượng được, mới chỉ gặp mặt có vài lần mà tên này đã trở thành bạn thân nhất của tôi.

Nhìn Lộ Thiên thoải mái đang rộng tứ chi nằm trên giường mình, đáp án tôi cần cũng dần hiện rõ trong đầu.

Từ đầu đến cuối, hấn chưa từng xem tôi là người lạ.

Tôi hỏi hấn: “Khi anh ở chung với người khác cũng giống như vậy phải không?”

Hấn hỏi ngược lại tôi: “Giống vậy là sao?”

“Ồ thì...thần kinh không bình thường.”

“Có sao? Ai cũng bảo anh là người rất tâm lý đó.”

“...”

Tôi chỉ biết câm nín...

Cái đồ thần kinh, đồ bê tông cốt thép, ai bảo hấn là người rất tâm lý vậy, sao tôi nhìn mãi không ra????

Tôi đột nhiên hỏi hấn như thế vì muốn cùng hấn thảo luận một chút vấn đề về cách xử sự thông thường của người bình thường. Mà cái đề tài này rất là xoắn não, làm tôi không cách nào sắp xếp từ ngữ của mình để nói cho hấn ta hiểu. Trong mắt tôi, hấn giống như người bạn mới quen, chẳng thân thiết lắm. Tôi biết hấn tên Lộ Thiên, tạm thời đang là huấn luyện viên thể hình của tôi, ngoài ra thì chẳng biết gì hơn. Và ngoại trừ biết tên tôi, nghề nghiệp của tôi, hấn cũng mù tịt thông tin về tôi như tôi mù tịt về hấn vậy. Tôi thật khó hiểu, đã chẳng quen gì nhau, vì sao hấn lại có thể thân nhiên ở chung với tôi, thoải mái xem nhà tôi như nhà hấn. Nếu đổi ngược lại là tôi, cho dù là người thân ở chung nhà, tôi cũng không thể nào thả lỏng tinh thần được, luôn luôn cẩn thận, nhìn trước ngó sau, chẳng dám lên tiếng. Thú thật, tôi rất ghét cái tính tình này của mình, nên rất ngưỡng mộ cái tính cách thẳng thắn, vô tư lự của hấn. Cái gì hấn cũng dám nói dám làm, tuy hơi lỗ mãng, qua loa nhưng vẫn giữ được tính đơn thuần, cởi mở. Tôi vẫn luôn hi vọng một ngày nào đó, mình có thể giống như hấn vậy, thân nhiên cười nói, thoải mái hưởng thụ cuộc sống.

Suy nghĩ lung tung một hồi, tôi cũng không có ý định đem nghi vấn trong lòng nói ra, ngược lại tôi bỗng tò mò về chuyện của hấn, muốn hiểu rõ về hấn.

Tôi lại hỏi: “Lộ Thiên, rốt cuộc anh làm nghề gì? Huấn luyện viên tập thể hình? Không giống nha!”

“Nói thật, em đừng có chửi anh, anh không phải huấn luyện viên đâu.” Lộ Thiên bật dậy, ngồi trên giường, nhìn tôi cười xấu xa.”

“Biết ngay mà, làm gì có ông thầy huấn luyện viên nào kém cỏi như anh, cái gì cũng không biết, toàn dạy lung tung, thấy nhóm người ta làm gì liền bắt tôi làm theo, từ đầu đến cuối không thấy chút chuyên môn bài bản gì cả.”

“Đừng có dìm hàng anh thế, anh là khách quen của cái phòng tập đó đấy, mấy thứ dụng cụ luyện tập ở đó có cái nào anh chưa từng thử qua đâu? Anh dạy cũng chẳng khác gì so với mấy ông thầy khác, em đi theo anh rèn luyện nhất định có thể giảm cân.”

“Vậy sao anh lại giả danh huấn luyện viên?”

“Lúc đó, em làm anh cảm thấy rất buồn cười, cái máy chạy bộ đơn giản thế mà cũng không biết dùng, nên muốn ghẹo em chút thôi. Không ngờ cô nàng kia cũng phối hợp, anh chỉ là thuận miệng đùa giỡn, vậy mà cô ấy cũng đồng ý. Thế là sau đó anh cũng đành thuận theo tự nhiên làm huấn luyện viên riêng cho em.”

“Mấy người hòa nhau lừa gạt khách hàng, tôi sẽ kiện mấy người!!!”

“Đừng nha, cô nàng kia chỉ là người làm công nho nhỏ, bây giờ kiếm việc cũng khó, muốn kiện thì cứ kiện anh nè, anh sẽ ngồi đây chờ lệnh triệu tập lên đồn.”

Nhìn bộ dáng cà lơ phất phơ của Lộ Thiên thế này, tôi chẳng thể giận nổi, ngược lại còn cảm thấy nhẹ nhõm, thoải mái. Duyên phận hai chữ thật thần kỳ, hết như có một người ở trong bóng tối sắp xếp hết thảy mọi đường đi nước bước của chúng sinh vậy. Bởi vì nếu như tôi không thích Phùng Dật, thì tôi sẽ không bao giờ quyết định giảm cân; nếu như tôi không muốn giảm cân, thì cả đời này chẳng thể nào bước vào phòng tập thể thao; nếu như tôi không bước vào phòng tập thể thao thì chẳng thể nào gặp được Lộ Thiên; nếu như Lộ Thiên đứng đắn một chút thì sẽ không thể nào chạy đến bên tôi; và nếu như cô nhân viên kia chuyên nghiệp một chút thì sẽ không hòa theo Lộ Thiên chơi trò kẻ tung người hứng. Có quá nhiều “nếu như” thúc đẩy chúng tôi quen biết nhau, nếu bỏ sót bất kì giai đoạn nào thì có lẽ bây giờ chúng tôi không thể ngồi chung tâm sự chuyện chúng mình như vậy được.

Đêm nay, chúng tôi trò chuyện với nhau rất nhiều, từ sở thích cho tới lý tưởng sống, hoài bão cho tương lai. Mà cái dự định tương lai của Lộ Thiên nó quá viễn vông, hẳn muốn mở một tiệm bán xe đẹp, chủ yếu là xe đạp đua, không những thế còn muốn tự mình sửa chữa, lắp ráp, không cần thuê mướn ai hết, tất cả đều muốn tự tay làm, có người đến mua thì mở hàng, không có ai đến thì đóng cửa về nhà ngủ. Tôi bảo hẳn kinh doanh kiểu đó thế nào cũng phá sản, hẳn phớt lờ, nói rằng mình thích chạy xe đạp cho nên mới muốn mở cửa hàng xe. Đáng tiếc, cha của hẳn cho rằng đây là loại việc tạp nham, không muốn hẳn làm, nên đóng băng tài khoản ngân hàng chặn đường lui của hẳn, để cho hẳn ngoan ngoãn làm một thành phần trí thức tiêu chuẩn, sáng chín giờ cấp cấp đi làm, chiều năm giờ cấp cấp về nhà. Còn hẳn, vì lý tưởng và sở thích của mình đã cùng cha hẳn đấu tranh đến cùng, không có tiền thì kệ không có tiền, bất cứ giá nào cũng không thềm nhượng bộ, cuối cùng hẳn cứ thuận theo lời kẻ, ngang nhiên đến đây ăn bám lấy tôi.

Tôi cảm thấy Lộ Thiên giống như anh công tử bột nhà giàu chẳng biết xã hội ngoài kia đói khổ ra sao, tuy rằng lý tưởng rất quan trọng nhưng nó có để ra được cơm ăn sao? Nếu mà cứ kinh doanh bậy bạ theo cái kiểu tùy hứng hẳn vừa nói: mở cửa hàng xe, có khách thì bán, không có khách thì về nhà đóng cửa ngủ... vậy tiền điện nước, tiền thuê nhà hàng tháng, phí vật tư ai trả đây? Thử hỏi trên đời này có ai không muốn sống phóng túng, tự do, không cần làm bất cứ chuyện gì đâu? Nhưng cuộc sống rất tàn khốc, anh không đi làm thì anh chết đói, lời nói khó nghe nhưng đó là sự thật. Người vô công rồi nghề sẽ bị người ta coi thường.

Tôi hỏi anh công tử đang nằm ườn ra đấy là ba của hẳn bảo hẳn đi làm ở đâu, hẳn chỉ nói tên một con đường, rồi bảo tôi khi nào tan sở rảnh rỗi qua đó ghé cái thì biết. Tôi nghĩ rằng hẳn không muốn nói, nên không để tâm đến, con người mà ai cũng có những bí mật riêng.

Máy hát một khi đã bật thì khó mà tắt cho nó im, chúng tôi trò chuyện từ mười giờ tối đến tận ba giờ sáng. Bởi vì lúc bắt đầu tám, trời khá lạnh nên chúng tôi chui vào chăn nói chuyện, sau đó thì ngủ quên lúc nào không hay. Chuyện tôi lo lắng hoàn toàn không có xảy ra, cho đến bây giờ tôi chưa từng nghĩ rằng một ngày nào đó mình có thể cùng một tên con trai chung chăn chung gối, hơn nữa còn ngủ rất tự nhiên, thoải

mái. Tôi rất biết ơn Lộ Thiên, hẳn đã cho tôi cảm nhận được một thứ tình bạn ấm áp. Nhưng hẳn lại có một khuyết điểm khiến tôi rất đau đầu... tôi không ngờ hẳn có thói quen ngáy ngủ, mà còn ngáy rất to nữa, khiến trong lúc tôi đang mơ màng nghe được một loạt âm thanh khò khò ồn ào như dùi trống nện bên tai, nện đến khi tôi tỉnh hẳn. Nhìn thấy nơi phát ra thứ âm thanh khó chịu này, tôi thầm bực bội, cho hẳn một đập, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh được... vài giây, sau đó thứ âm thanh làm người nổ não lại tiếp tục vang lên, và tôi... mất ngủ.

Dùng tay bịt kín tai, nhưng vẫn nghe thấy, không còn cách nào khác, tôi tiếp tục đập hẳn lần hai. Đêm nay, tâm tình tôi tựa như tiếng ngáy khò khè của hẳn lúc cao, lúc thấp, không tài nào bình tâm được. Nhiều lần tôi cảm thấy hô hấp của hẳn hơi khó khăn, khò khè vài tiếng rồi im bật. Khi tôi còn đang lo lắng hẳn sẽ bỗng dưng tắt thở thì tiếng ngáy của hẳn lại vang lên. Điều này làm tôi chột nghĩ nếu ngày nào cũng ngủ cùng hẳn một chỗ thế này thì sớm muộn gì tôi cũng bị bứt đến tâm thần phân liệt.

Sáng hôm sau, Lộ Thiên tỉnh dậy... uống rất nhiều nước, hẳn vẫn còn đang hậm hực không hiểu vì sao lại khát đến thế.

Tôi cố ý làm ra cái bộ dáng âm dương quái khí cười nhạo hẳn: “Anh gào thét cả đêm không khát mới là lạ”.

Sau khi rửa mặt xong, Lộ Thiên dắt xe muốn chở tôi đi làm, hẳn bảo ăn ké tôi, ngủ ké tôi nên cũng muốn làm một chút gì đó.

Tôi vui vẻ đồng ý, hẳn tra tấn tôi cả đêm giờ đến lúc phải đền bù thiệt hại chứ.

Tôi lập tức chuẩn tầu cho hẳn trở thành tài xế riêng.

Chúng tôi tự mình vô trang đầy đủ, nào khăn quàng, nào bao tay, áo khoác, nghênh ngang hứng gió lạnh đập xe đến công ty.

Đến nơi, Lộ Thiên bảo tôi đứng chờ hẳn một chút, còn chưa kịp hỏi vì sao thì hẳn đã biến mất tiêu rồi.

Khoảng mười phút sau, tôi nhìn thấy hẳn cầm hai cái bánh kẹp hành * cỡ lớn chạy đến (hay còn gọi là bánh Crêpe làm bằng bột mì + trứng + bơ + sữa, hình tròn đẹp).

Chạy đến gần, hẳn đưa một cái bánh nướng cho tôi, cười nói: “Anh thật sơ sót quá, thiếu chút nữa quên mất chúng ta chưa có ăn sáng.”

Cho đến bây giờ đều là tôi phải đi mua điểm tâm cho người khác, lần đầu tiên được người khác mua điểm tâm giúp mình, tôi cảm động muốn khóc.

Gặm cái bánh nướng to, tôi cười sung sướng: “Mùi vị khá ngon nha”.

“Đương nhiên, cửa hàng lâu năm mà, nếu em thích... ngày mai anh lại mua cho”.

Tôi đang định nói cảm ơn, bất chợt cảm thấy nói vậy quá khách sáo, bèn hỏi hẳn tính đi đâu? Hẳn bảo sẽ qua phòng tập thể thao chơi một chút, đến trưa sẽ quay lại tìm tôi ăn cơm. Tiếp đến, hẳn thúc giục tôi nhanh chóng vào công ty, tôi hơi do dự, không nhúc nhích, giống như là lưu luyến không rời đi vậy. Đột nhiên, hẳn chạy đến đưa tay sờ soạng lên môi tôi, thân thể tôi như bị điện giật không tự chủ được run lên nhè nhẹ, sau đó kinh ngạc nhìn hẳn, muốn tìm đáp án thông qua biểu cảm trên mặt hẳn.

“Miệng em dính hành nè”. Hẳn chìa ngón tay ra cho tôi xem, trên đó quả nhiên có dính miếng hành bé xíu.

Tôi xấu hổ, đành phải gượng cười vài tiếng.

Hẳn nhéo hai má bầu bĩnh của tôi, như là muốn an ủi: “Mau vào đi!”

“Uh, trước khi tan sở, tôi sẽ gọi cho anh”.

“OK!”

Ngay thời điểm tôi xoay người lại, ánh mắt bỗng dưng đụng phải một gương mặt lạnh băng. Tôi không biết Phùng Dật đã đứng phía sau tôi từ lúc nào, nội tâm lập tức hoảng loạn cuống cuống, có lẽ anh ấy đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện từ nãy đến giờ, sau khi đối mặt với tôi hai giây, anh ấy nhanh chóng đi vào công ty. Dường như anh ấy đang nhìn nhin một chuyện gì đó, hầu kết nhấp nhô rõ ràng có chuyện muốn nói với

tôi, nhưng cuối cùng anh ấy đã lựa chọn quay mặt bỏ đi. Tôi rất muốn đuổi theo hỏi nguyên nhân, nhưng hai chân giờ đây như mọc rễ không tài nào nhút nhích được.

“Tròn Vo, Tròn Vo”.

Tôi trấn tĩnh lại: “Có chuyện gì?”

Lộ Thiên gõ vào trán tôi: “Hắn ta đã đi rồi, em còn nhìn cái gì? Công ty của em có luật cấm đứng nói chuyện ngoài cổng hả?”

Tôi không có đem chuyện mình thích người cùng giới nói cho Lộ Thiên biết, trong một lúc cũng không biết nên giải thích như thế nào cho hắn hiểu.

“Không, không có luật đó”.

“Sao lần nào em thấy hắn hết như chuột gặp mèo vậy? Chẳng lẽ hắn thật sự ăn hiếp em?”

“Không có, không có, không có ai ăn hiếp tôi hết”.

“Nhìn cái bộ dáng sợ hãi của em hiện giờ rõ ràng đang nói dối, nếu hắn dám ăn hiếp em, anh sẽ cho hắn vài đấm”.

“....”

Tôi chỉ biết câm nín, vì cơ hì hể mở miệng ra là hắn đòi đánh đòi giết.

Cho đến bây giờ tôi không hề ngại mình bị người khác coi là kẻ sai vật, bởi vì tôi biết rõ bọn họ không phải cố ý ăn hiếp tôi, chỉ vì bọn họ là thành phần tinh anh của công ty, nên luôn tiềm ẩn khí chất ưu việt, tính cách cao ngạo. Bọn họ rất chú ý thể diện của mình, dù là lên xe bus hay đi WC đều muốn áo mũ chỉnh tề, phong độ. Bọn họ luôn luôn tự cho mình là kẻ bề trên, mà tôi lại là kẻ có cấp bậc thấp hơn bọn họ, vậy nên những việc hạ đẳng tạp nham là tôi phải làm. Nhưng sau ngày hôm nay, tôi mới biết cái gì gọi là bị bắt nạt, và gì gọi là bối lông tìm vết...

Vừa ngồi vào vị trí làm việc, Phùng Dật đã đem một chồng hồ sơ ném lên bàn tôi, lạnh lùng nói: “Bình thường cậu đều làm việc chảnh mắng vậy đó hả? Toàn bộ tài liệu đều đánh sai, lập tức gõ lại hết cho tôi”.

Tôi mở tài liệu ra, phát hiện chúng vốn không phải là do tôi làm, hơn nữa cũng chẳng phải là tôi đóng dấu. Tôi thật không hiểu vì sao anh ấy cố tình gây khó dễ cho tôi, nhưng anh ấy là sếp, tôi thì không muốn cãi lời sếp, đành phải âm ức ừ ẹ một tiếng.

Phùng Dật còn nói: “Làm xong mới được ăn cơm, mới được về”. Giọng điệu vẫn lạnh tanh như trước.

Thật quá đáng! Một cổ lửa giận xông thẳng lên não, tôi đứng phắc dậy, chuẩn bị cãi lý với anh ta. Nhưng Phùng Dật nào cho tôi cơ hội đó, khi tôi đang định mở miệng thì anh ta đã quay người đi vào phòng làm việc của mình.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, chóp mũi tôi cay cay, trong lòng rối bời, hực hẫn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-xau-xa>